

1ον) "Οτι ἂν καὶ τὸ πλοῖον εὐρέθη χωρὶς ἔγγραφα, τοῦτο προῆλθεν ἐκ τοῦ ὅτι δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐπισκευασθῇ καὶ κατασταθῇ ἄξιον διὰ νὰ ἀρχίσῃ τὸν πλοῦν του.

2ον) "Οτι τὸ ἄμεμπτον τοῦ χαρακτηῆρος τοῦ Ἰωάννου Ἀθανασίου, ὁμολογούμενον ἀπὸ τὴν δημογεροντιακὴν κοινότητα τῆς Σκιάθου, ὑποστηρίζει τὰς ὑπὲρ αὐτοῦ διαφόρους ἰδιωτικὰς μαρτυρίας καὶ ἀφαιρεῖ πᾶσαν κατ' αὐτοῦ πειρατικὴν ὑποψίαν.

3ον) "Οτι ἡ παρουσίασις τοῦ Ἰω. Ἀθ. Ἀρμυριώτου διὰ νὰ ἀπαιτήσῃ ἅμα μετὰ τὴν κατάσχεσιν τὸ πλοῖόν του, ἀποδεικνύει τοῦ ἰδιοκτήτου τὴν δραστήριον προσπάθειαν εἰς τοιαύτας περιστάσεις.

4ον) "Οτι ἡ Κυβέρνησις, συλλαβοῦσα τὰ εἰς Σκιάθον πλοῖα, σκοπὸν ἄλλον δὲν εἶχε παρὰ τὴν ἀφαίρεσιν καὶ δήμευσιν τῶν πειρατικῶν πλοίων, διὰ τοῦ ὁποίου μέσου νὰ ταχύνῃ τὴν ποθουμένην κατάπαυσιν τῆς πειρατείας, ἀλλ' ὅχι καὶ νὰ ζημιωθῶσιν εἰς τὸ παραμικρὸν οἱ τίμιοι καὶ ἀθῶοι πολῖται.

5ον) "Οτι ἡ Κυβέρνησις, ὁρμῶσα ἀπὸ τοιαύτην βάσιν, καθυπέβαλε ἐπίτηδες εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν ταύτην τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν, διὰ νὰ γενῇ ἡ ἀνήκουσα ἐξέτασις καὶ ἡ ὀφειλομένη δικαιοδοσία.

"Ολα ταῦτα λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπή,
Ἀποφασίζει:

Τὸ ρηθὲν πλοῖον, πηχῶν δέκα μήκους, νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸν Ἰωάννην Ἀθανασίου, Ἀρμυριώτην, ὡς ἰδιοκτησία ἀνήκουσα εἰς αὐτόν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ὀγδόην Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ἐνάτου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπή

Γεώργιος Ἀθανασίου

Ὁ Γραμματεὺς

Λουκάς Ράλλης

Ν.Γ. Παγκαλάκης

Ἀλέξανδρος Φωκᾶς

Ἀριθ. 76

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως*

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 3652 διαταγὴν τῆς Γεν. Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας συνοδεύουσας πρὸς τὸ Δικαστήριον τὰ ἔγγραφα τοῦ τριχάντηρίου «*Ἀ γ ι ο ς Ν ι κ ὀ λ α ο ς*» τοῦ Ἰωάννου Δ. Δούνη, Στουραῖτου,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν τῶν Ναυτικῶν ἀναφορὰν τοῦ κατὰ τὸν Ἐρετριακὸν ἀποκλειστοῦ Γ. Καραμάνου τῆς 26 Μαρτίου 1829, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι τὴν 20 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς κατέσχε τὸ ρηθὲν τριχαντήρι ἐξερχόμενον ἀπὸ τὸν λιμένα

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 195.

Πούφαλιον τῆς Εὐβοίας μὲ 15 πρόβατα ἀρπαγμένα ἀπὸ Χριστιανούς καὶ τὰ ὅποια ἀπεβίβασεν εἰς Μακρονήσι διὰ νὰ μὴ ψοφήσουν,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὴν Ναυτικὴν Ὑπηρεσίαν ἀναφορὰν τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ναυτικῶν τῆς 29 Μαρτίου 1829 ἐκ Πόρου, συνοδεύουσας ἐνταῦθα τὰ ἔγγραφα καὶ τὸ ρηθὲν πλοιάριον,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἀναφορὰν τοῦ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν μέλους τοῦ Φροντιστηρίου τῆς 29 Μαρτίου 1829, συνοδεύουσας τ' ἀνωτέρω δύο ἔγγραφα τοῦ κατασχετοῦ καὶ τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ναυτικῶν,

Θεωρήσασα τὴν ὑγειονομικὴν πιστοποίησιν τοῦ αὐτοῦ τριχαντηρίου καὶ τὴν τελευταίαν ἐπ' αὐτῆς ὀπισθοθεώρησιν τῆς 14 Μαρτίου 1829 ἐκ Κέας, δι' ἧς φαίνεται ὅτι ἀνεχώρησε διὰ Μακρόνησον μὲ 2 ναύτας καὶ 2 ἐπιβάτας καὶ ἐν σακκίον ἀλεύρι,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸ Δικαστήριον ἀναφορὰν τοῦ Μήτρου Τσόνη ἢ Παγώνα τῆς 1ης Ἀπριλίου 1829 καὶ τὸ ἐπισυναπτόμενον μαρτυρικὸν τῶν Δημογερόντων τῆς Κούμης τῆς 18 Μαρτίου 1829, δι' ὧν ζητεῖ τὰ εἰρημένα 15 πρόβατα ὡς ἰδιοκτησίαν του ἀρπαγεῖσαν ἀπὸ τοὺς Στουραῖτας,

Θεωρήσασα τελευταῖον τὰς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὁμολογίας τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Δούνη καὶ τῶν δύο συντρόφων του καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2499 προκήρυξιν τοῦ ἀποκλεισμοῦ,

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι τὸ τριχαντήρι «*Ἄ γ ι ο ς Ν ι κ ό λ α ο ς*», ἀνήκον εἰς τὸν Ἰωάννην Δ. Δούνην καὶ εἰς τὸν σύντροφόν του Ἰωάννην Παχτσεβάνην ἐξ ἡμισείας, ἀνεχώρησεν ἀπὸ Κέαν τὴν 14 Μαρτίου παρελθόντος διὰ Μακρόνησον κατὰ τὴν ὑγειονομικὴν πιστοποίησιν καὶ τὰς ὁμολογίας τοῦ πληρώματός του.

2ον) Ὅτι, ἀφοῦ ἔφθασεν εἰς τὸ Μακρόνησον καὶ ἀπεβίβασεν ἐκεῖ τὸν ἕνα του ἐπιβάτην, ἀνεχώρησε διὰ τὰ Στοῦρα χωρὶς διαβατήριον καὶ χωρὶς τὸν ἕνα ἐπιβάτην, τὸν ὅποιον διαλαμβάνει ἢ ἀπὸ Κέαν ὑγειονομικὴ του πιστοποίησις.

3ον) Ὅτι ἐγνώριζαν τὸν ἀποκλεισμόν τῆς Εὐβοίας, καθότι εἶναι Ἕλληνες κάτοικοι τῆς Κέας καὶ διότι θέλοντες νὰ δικαιολογήσουν τόσον τὴν εἰς Εὐβοίαν ἀφίξιν των, ὅσον καὶ τὴν ἀρπαγὴν τῶν 15 προβάτων ἐκ τῆς Εὐβοίας, ὁμολόγησαν ὅτι τὸ ἕκαστον ἀπὸ στενοχωρίαν τῶν οἰκογενειῶν των καὶ διότι ἤκουσαν ὅτι ἦσαν τουρκικά.

4ον) Ὅτι, κατὰ τὴν προρρηθεῖσαν ἀναφορὰν τοῦ ποιμένου Μήτρου Τσόνη καὶ τὸ μαρτυρικὸν τῆς Δημογεροντίας Κούμης, τὰ 15 πρόβατα φαίνονται ἰδιοκτησία τοῦ αὐτοῦ Τσόνη, Χριστιανοῦ κατοικοῦντος εἰς Εὐβοίαν καὶ στενάζοντος ἀκόμη κατὰ δυστυχίαν ὑπὸ τὸν τουρκικὸν ζυγόν.

5ον) Ὅτι ἂν καὶ τὸ ἐκ Κούμης μαρτυρικὸν δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἰσχὺν πρὸς ἀπόδειξιν, διότι ἐγινεν ἐκτὸς τοῦ Δικαστηρίου καὶ εἰς τόπον κατεχόμενον ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς, ἡ ὁμολογία ὅμως τῶν Στουραϊτῶν πείθει τὴν Ἐπιτροπὴν νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἀνήκουν τῷ ὄντι εἰς τὸν προρρηθέντα Τσόνην.

Ἐπομένως ἀποφασίζει:

1ον) Τὸ ρηθὲν τριχαντήρι «*Ἄ γ ι ο ς Ν ι κ ό λ α ο ς*», κατασχεθὲν εἰς παράβασιν τοῦ κατὰ τὴν Εὐβοίαν ἀποκλεισμοῦ, καταδικάζεται μὲ τὴν ἀποσκευὴν του ὡς καλὴ καὶ νόμιμος λεία.

2ον) Τὰ ρηθέντα 15 πρόβατα, ἀνήκοντα εἰς τὸν εἰρημένον Μητρον Τσόνην, ἀπολύονται, ἀποδιδόμενα εἰς τὸν κτήτορά των.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ἐνάτην Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ἐνάτου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Γεώργιος Ἀθανασίου

Ὁ Γραμματεὺς

Λουκᾶς Ράλλης

N. Γ. Παγκαλάκης

Ἀλέξανδρος Φωκᾶς

Ἀριθ. 77

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 3878 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας διευθύνουσας τ' ἀφορῶντα ἔγγραφα τὸ τουρκικὸν μίστικον, κατασχεθὲν ἔξω τῶν Χανιῶν ἀπὸ τὴν ἑλλ. κορβέτταν ὁ «Θεμιστοκλῆς»,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν τῶν Ναυτικῶν ἀναφορὰν τοῦ πλοιάρχου τῆς εἰρημένης κορβέττας Ἀ. Ραφαήλ τῆς 4 Ἀπριλίου 1829, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι συνέλαβε τὸ ρηθὲν μίστικον ἔξω τῶν Χανιῶν καὶ ὅτι οἱ ἐν αὐτῷ Τούρκοι προλαβόντες ἔφυγαν εἰς τὴν γῆν καὶ μὲ τὴν ὁποίαν συνοδεύει ἀπογραφὴν τῆς ἀποσκευῆς καὶ τοῦ φορτίου τοῦ αὐτοῦ μιστίκου, τῆς αὐτῆς χρονολογίας,

Θεωρήσασα τὰς ἀναφορὰς τοῦ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν μέλους τοῦ Γεν. Φροντιστηρίου τῆς 8 Ἀπριλίου 1829 πρὸς τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὴν ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Ἐπιτροπὴν, εἰδοποιούσας περὶ τοῦ αὐτοῦ μιστίκου καὶ τοῦ φορτίου του,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸ Δικαστήριον ὑπ' ἀριθ. 113 ἀναφορὰν τοῦ Ὑγειονομείου, δι' ἧς γνωστοποιεῖται ἡ ἐνταῦθα ἄφιξις τοῦ αὐτοῦ μιστίκου,

Θεωρήσασα τελευταῖον τὰς ἐνώπιον τῶν δικαστῶν ὁμολογίας τοῦ ὁδηγοῦ κ' ἐνὸς ναύτου τοῦ αὐτοῦ μιστίκου τῆς 9 Ἀπριλίου 1829,

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι τὸ ρηθὲν μίστικον ἀνήκει εἰς τινὰ Τούρκον Ἀγάκον Ρεῖζην, τὸ δὲ φορτίον του εἰς τινὰ Τούρκον Ἀραβὰ καὶ ὅτι ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ Μεγάλον Κάστρον διὰ Χανιά, ἤγουν ἀπὸ τουρκικὸν διὰ τουρκικὸν τόπον, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἐν αὐτῷ συλληφθέντος ναύτου,

2ον) Ὅτι, ἂν καὶ τὰ ἔγγραφα τοῦ τε μιστίκου καὶ τοῦ φορτίου δὲν εὑρέθησαν εἰς αὐτὸ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ιδιοκτησίας· ἐπειδὴ ὁμως τὸ ρηθὲν μίστικον εὑρέθη ἔξω τῶν Χανιῶν, ἔχον ὑφωμένην τὴν ὀθωμανικὴν σημαίαν ἐν ὅσῳ δὲν ἐγνώριζε τὴν ἑλληνικὴν κορβέτταν· ἐπειδὴ εὐθὺς ὅταν τὴν ἐγνώρισεν ἐτράπη εἰς φυγὴν καὶ ἡ κορβέττα τὸ ἐδίωξε καὶ τὸ ἐκανονοβόλησεν· ἐπειδὴ ἀπὸ τὰ Χανιά ἐξῆλθαν τουρκικαὶ βάρκαι